Číslo jednací: **43 ICm 2158/2015 - 197**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Ludvíkem v právní věci žalobce: **LIQUIDATORS v.o.s.,** IČ: 24817465, se sídlem Radhošťská 1942/2, Praha 3, insolvenční správce dlužníka Pouska s.r.o., IČ: 25209752, právně zastoupeného JUDr. Pavlem Glazunovem, advokátem se sídlem Na Harfě 935/5D, Praha 9, za vedlejší účasti na straně žalobce: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Českých Budějovicích**, se sídlem F. A. Gerstnera 1/5, České Budějovice, proti žalovaným: **01) Roman Pouska**, nar. 13.2. 1968, **02) Tomáš Pouska**, nar. 12.2. 1991, oba bytem Pekárenská 111/67, České Budějovice, oba právně zastoupeni JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, **o určení neúčinnosti právních jednání,**

takto:

I. **Určuje se**, že usnesení valné hromady dlužníka ze dne 13.11. 2012 o rozdělení zisku, podle nějž žalovanému č. 1 náleží podíl na zisku ve výši 7.140.000,- Kč a žalovanému č. 2 náleží podíl na zisku ve výši 6.860.000,- Kč, **je** vůči věřitelům dlužníka **neúčinné**.

II. **Určuje se**, že úkon dlužníka – uzavření Kupní smlouvy ze dne 4.12.2012 uzavřené mezi dlužníkem jako prodávajícím a žalovaným č. 1 jako kupujícím, jejímž předmětem je převod pozemku parc. č. st. 332 o vým. 139 m^2, jehož součástí je budova č.p. 97 – rodinný dům, a pozemku parc. č. 31/16 o vým. 416 m^2, vše zapsané v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, k.ú. Plav a obec Plav, na LV č. 254, **j**e vůči věřitelům dlužníka **neúčinný**.

III. **Určuje se**, že úkon dlužníka – uzavření Kupní smlouvy ze dne 4.12.2012 uzavřené mezi dlužníkem jako prodávajícím a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 jako kupujícími, jejímž předmětem je převod spoluvlastnického podílu k pozemku parc. č. 697 o vým. 323 m^2, jehož součástí je budova č.p. 111 – objekt k bydlení, pozemku parc. č. 696/2 o vým. 36 m^2, jehož součástí je stavba bez č.p./č.e. – garáž, a pozemku parc. č. 696/1 o vým. 1.113 m^2, vše zapsané v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, k.ú. České Budějovice 4, část obce České Budějovice 4, na LV č. 342, **je** vůči věřitelům dlužníka **neúčinný**.

IV. **Určuje se**, že Dohoda o započtení ze dne 4.12. 2012 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 1, jíž mělo dojít k započtení vzájemných pohledávek ve výši 4.100.000,- Kč a 1.969.000,- Kč, **je** vůči věřitelům dlužníka **neúčinná**.

V. **Určuje se**, že Dohoda o započtení ze dne 4.12. 2012 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 2, jíž mělo dojít k započtení vzájemných pohledávek ve výši 4.331.000,- Kč, **je** vůči věřitelům dlužníka **neúčinná**.

VI. **Určuje se**, že usnesení valné hromady dlužníka ze dne 31.3.2013 o rozdělení zisku, podle nějž žalovanému č. 1 náleží podíl na zisku ve výši 8.504.760,- Kč a žalovanému č. 2 náleží podíl na zisku ve výši 8.171.240,- Kč **je** vůči věřitelům dlužníka **neúčinné**.

VII. **Žaloba na určení**, že Dohoda o započtení ze dne 31.3.2013 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 1, na jejímž základě mělo dojít k započtení vzájemných pohledávek ve výši 7.140.000,- Kč, je vůči věřitelům dlužníka neúčinná, **se zamítá**.

VIII. **Žaloba na určení**, že Dohoda o započtení ze dne 31.3.2013 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 2, na jejímž základě mělo dojít k započtení vzájemných pohledávek ve výši 6.860.000,- Kč, je vůči věřitelům dlužníka neúčinná, **se zamítá**.

IX. **Žaloba na určení**, že právní úkony dlužníka, jimiž došlo v návaznosti na usnesení valné hromady dlužníka ze dne 31.3.2013 k úhradě podílu na zisku žalovanému č. 1 dne 11.6.2013 v částce 476.850,- Kč a dne 31.7.2013 v částce 585.225,- Kč, jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné, **se zamítá**.

X. **Žaloba na určení**, že právní úkony dlužníka, jimiž došlo v návaznosti na usnesení valné hromady dlužníka ze dne 31.3.2013 k úhradě podílu na zisku žalovanému č. 2 dne 11.6.2013 v částce 458.150,- Kč a dne 31.7.2013 v částce 562.275,- Kč, jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné, **se zamítá**.

XI. Žalovaný č. 1 **je povinen** zaplatit do majetkové podstaty dlužníka částku 1.062.075,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

XII. Žalovaný č. 2 **je povinen** zaplatit do majetkové podstaty dlužníka částku 1.020.425,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

XIII. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal určení neúčinnosti shora označených úkonů dlužníka a určení povinnosti žalovaným vydat do majetkové podstaty dlužníka shora označené plnění z neúčinných právních úkonů. Žalobce v žalobě uvedl, že usnesením valné hromady dlužníka ze dne 29.6.2012 byla schválena účetní závěrka dlužníka za rok 2011 a bylo rozhodnuto, že zisk za rok 2011 bude převeden na účet nerozděleného zisku. Usnesením mimořádné valné hromady dlužníka ze dne 13.11.2012 pak bylo rozhodnuto o rozdělení zisku dlužníka ve výši 14.000.000,- Kč a o schválení převodu nemovitých věcí dlužníka na žalované. Dlužník a žalovaní se dále dohodli, že pohledávky dlužníka na zaplacení kupní ceny budou započteny oproti pohledávkám žalovaných na výplatu podílu ze zisku. Dne 4.12.2012 byla mezi dlužníkem jako prodávajícím a žalovaným č. 1 jako kupujícím uzavřena kupní smlouva na převod nemovitostí označených ve výroku II. tohoto rozhodnutí za kupní cenu ve výši 4.100.000,- Kč, která měla být uhrazena zápočtem pohledávky žalovaného č. 1 na podílu na zisku. Dne 4.12.2012 byla mezi dlužníkem jako prodávajícím a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 uzavřena smlouva na prodej nemovitostí označených ve výroku III. tohoto rozhodnutí, když kupní cena, kterou měl uhradit žalovaný č. 1 činila částku 3.213.000,- Kč a kupní cena, kterou měl uhradit žalovaný č. 2, činila částku 3.087.000,- Kč a obě tyto ceny měly být uhrazeny zápočtem žalovaného č. 1 a č. 2 oproti podílu na zisku dlužníka. Dále žalobce uvedl, že usnesením valné hromady dlužníka ze dne 31.3.2013 byla schválena účetní závěrka za rok 2012 a bylo rozhodnuto o opětovném rozdělení zisku ve výši 16.676.000,- Kč, neboť dlužník shledal, že původní rozhodnutí o rozdělení zisku z valné hromady ze dne 13.11.2012 bylo právně vadné. Valná hromada dlužníka rozhodla, že částka 11.900.000,- Kč bude započtena proti pohledávce dlužníka na vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v neoprávněně vyplacených podílech na zisku žalovaných č. 1 a 2 a částka 2.274.600,- Kč bude žalovaným č. 1 a č. 2 vyplácena v průběhu roku 2013 v penězích. Dne 31.3.2013 byla mezi dlužníkem a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 uzavřena dohoda o započtení pohledávek na vydání bezdůvodného obohacení náležejícího v neoprávněně vyplaceném podílu na zisku proti pohledávce žalovaných na podílu ze zisku. Dne 11.6.2013 pak dlužník vyplatil žalovanému č. 1 částku 476.850,- Kč a žalovanému č. 2 částku 458.150,- Kč a dne 31.7.2013 dlužník vyplatil žalovanému č. 1 částku 585.225,- Kč a žalovanému č. 2 částku 562.275,- Kč, když vyplacené částky byly vyplaceny z titulu podílu na zisku.

Žalobce uvedl, že dlužník byl obchodník zabývající se prodejem telefonních karet, u kterých z titulu nákupu těchto karet uplatňoval vůči příslušnému správci daně daň na vstupu (tj. snižoval si daňovou povinnost na DPH). Dne 31.5.2011 byla zahájena daňová kontrola dlužníka, jejíž výsledkem bylo vydání dodatečných platebních výměrů, kterými byla dlužníku doměřena daň z přidané hodnoty, když pohledávky z titulu nezaplacené daně z přidané hodnoty činily za období prosince 2010 až prosince 2011 částku 46.867.364,- Kč, z čehož jistina činila částku 36.296.180,- Kč. Příslušné platební výměry byly vydány v roce 2013 a 2014 a nabyly právní moci v roce 2014. Tyto pohledávky byly přihlášeny do příslušného insolvenčního řízení dlužníka a byly zjištěny.

Žalobce se domníval, že neúčinnými právními úkony dlužníka jsou: 1) usnesení valné hromady dlužníka ze dne 13.11.2012, 2) kupní smlouva ze dne 14.12.2012 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 1, 3) kupní smlouva ze dne 4.12.2012 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 1 a č. 2, 4) dohody o započtení ze dne 4.12.2012 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 1 a č. 2, 5) usnesení valné hromady dlužníka ze dne 31.3.2013 o rozdělení zisku, 6) dohody o započtení ze dne 31.3.2013 uzavřená mezi dlužníkem a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2, a 7) výplaty podílu na zisku dlužníka žalovanému č. 1 a žalovanému č. 2 provedených ve dnech 11.6.2013 a 31.7.2013. U všech napadených úkonů se žalobce

domníval, že by se mohlo jednat o právní úkony dlužníka bez přiměřeného protiplnění (skutková podstata neúčinných právních úkonů dle ustanovení § 240 IZ), zvýhodňujících právních úkonů dlužníka (dle ustanovení § 241 IZ) a úmyslně zkracujících právních úkonů dlužníka (dle ustanovení § 242 IZ), když ke každé jednotlivé skutkové podstatě neúčinných právních úkonů dlužníka žalobce uvedl příslušnou argumentaci. Dle dalšího postupu soudu v řízení je nadbytečné podrobnou žalobní argumentaci týkající se skutkových podstat neúčinných právních úkonů dlužníka bez přiměřeného protiplnění a zvýhodňujících právních úkonů dlužníka uvádět, neboť se soud věcně zabýval pouze skutkovou podstatou neúčinných právních úkonů úmyslně zkracujících.

K této skutkové podstatě uvedl žalobce, že dlužník sledoval úmysl zkrátit uspokojení svých věřitelů, zejména pak České republiky, když předmětnými úkony vyváděl majetek dlužníka, který mohl být použit k zaplacení dluhů a uspokojení pohledávek věřitelů dlužníka. Tím, že došlo k převodu majetku dlužníka na žalované, kteří za dluhy dlužníka neručí a nejsou dluhy dlužníka nijak zatíženi, se tak snížil potenciál uspokojení věřitelů. Dlužník pak při uzavírání kupních smluv jednal v úmyslu zkrátit věřitele, a to při nejmenším ve formě úmyslu nepřímého, neboť věděl, že může svým jednáním způsobit zkrácení věřitelů a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Dlužník byl podnikatel a jako profesionál svou ekonomickou situaci znal a věděl o možnost zkrácení věřitelky – České republiky, jejíž možnost uspokojení zkrátí uzavřením kupních smluv a vyvedením nemovitých věcí z majetku dlužníka a byl s tím srozuměn. Úmysl zkrátit věřitele je též patrný z úkonů započtení, na základě kterých se dlužníku nedostává žádného reálného protiplnění, a proto opět dochází ke zkrácení věřitelů. Zkrácení v důsledku rozhodnutí o rozdělení zisku pak vyplývá z toho, že dlužník těmito rozhodnutími snížil vlastní kapitál a přetvořil ho na cizí kapitál a došlo tak k rozředění nároků původních věřitelů. V rozhodné době totiž dlužník věděl, že vůči němu byla již od 31.5. 2011 vedena daňová kontrola a věděl i to, že výsledek kontroly pro něj bude nepříznivý, resp. nemusí být příznivý. Dlužník totiž jako profesionální podnikatel musel vědět, že okolnosti obchodních transakcí (kterých se týkala daňová kontrola), z nichž dlužník uplatňoval odpočet DPH na dani na vstupu, byly natolik nestandardní, že každému průměrnému podnikateli v postavení dlužníka muselo být zřejmé, že v případě daňové kontroly nebude schopen unést důkazní břemeno k prokázání opodstatněnosti a oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet daně. Výsledek daňové kontroly pak dlužník i žalovaní nepochybně předvídali, neboť v historii společnosti nedocházelo k rozdělování zisku mezi společníky a až teprve po zahájení daňové kontroly došlo k mimořádné valné hromadě, která rozhodla o výplatě takřka celého zisku společníkům a dlužník začal činit další úkony směřující k výplatě zisku společnosti a k převodu jejího majetku na další osoby, i když byl zisk předtím řadu let zadržován. Dlužník se pak postupně zbavil veškerého svého majetku a žalovaní dne 30.5. 2013 nabyli obchodní podíly ve společnosti HELVEX spol. s r.o., do níž fakticky přenesli podnikatelskou činnost dlužníka a činnost dlužníka byla utlumena, zatímco společnost HELVEX spol. s r.o. za účasti žalovaných podnikání dlužníka de facto převzala, z čeho dle žalobce plyne jediný závěr o tom, že dlužník věděl o rizicích plynoucí z možného nepříznivého výsledku daňové kontroly a z ní plynoucí další neživotaschopnosti dlužníka. Dlužník tak se zřetelem ke všem okolnostem musel předpokládat výsledek daňové kontroly, věděl, že nedokáže unést důkazní břemeno k prokázání oprávněnosti odpočtu daně na vstupu a věděl, že mu proto bude odpočet DPH správcem daně doměřen, a tím, že se zbavuje svého majetku, před výsledky daňové kontroly může nakonec zkrátit věřitelku – Českou republiku a pro případ, že k tomu dojde, s tím byl srozuměn a jednal tedy minimálně v eventuelním úmyslu. Úmysl dlužníka též vyplývá z časové konsekvence úkonů, které se v rámci posuzovaných skutečností udály, kdy teprve po zahájení daňové kontroly dne 31.5. 2011 a výzev správce daně k prokázání tvrzených skutečností v daňovém řízení ze dne 23.4. 2012 a 23.8. 2012 za rok 2011 a písemném vyjádření dlužníka v daňovém řízení a výslechem jednatele dlužníka Romana Pousky v trestním řízení příslušných osob dne 13.6. 2012 a po

ústním jednání v daňovém řízení ze dne 26.9. 2012, se teprve konala mimořádní valná hromada dlužníka, která schválila přerozdělení zisku, což byl první krok dlužníka k úmyslnému zkracování věřitele a všechny další napadené úkony se staly později. Po mimořádné valné hromadě dlužníka ze dne 13.11. 2012 a prodeji nemovitosti žalovaným v kombinaci se započtením, se dokonce dlužník seznámil s výsledkem kontrolních zjištění ve věci odpočtu DPH za rok 2008 a 2011 a teprve poté se konala valná hromada dlužníka, která opětovně schválila přerozdělení zisku a započtení vzájemných pohledávek a výplatu zisku žalovaným.

Dále žalobce tvrdil, že všechny právní úkony učinil dlužník v době, kdy byl s žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 ve vztahu osob blízkých, neboť žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2 dohromady vlastnili 100 % obchodního podílu dlužníka a žalovaný č. 1 byl jediným jednatelem dlužníka.

Na straně žalující v řízení vystupoval vedlejší účastník, který uvedl, že v rámci daňové kontroly vedlejší účastník dospěl k závěru, že dlužník neprokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet daně z plnění uvedených v daňových dokladech vystavených dodavateli, a proto mu byla dodatečně vyměřena daňová povinnost za daň z přidané hodnoty, když daňová povinnost byla stanovena dodatečnými platebními výměry ze dne 18.4.2014, když k odvolání žalovaných byly dodatečné platební výměry potvrzeny odvolací instancí - Finančním ředitelstvím dne 16.4.2014 rozhodnutím, č.j. 10232/14/5000-14302-704601, když po právní moci odvolacího rozhodnutí na sebe dne 26.5.2014 dlužník podal insolvenční návrh.

Žalovaní s podanou žalobou nesouhlasili a rozporovali žalobcova tvrzení týkajících se skutkových podstat neúčinných právních úkonů dlužníka bez přiměřeného protiplnění a zvýhodňujících právních úkonů dlužníka, přičemž tuto argumentaci není potřebné v tomto rozhodnutí uvádět, neboť se soud věcně zabýval pouze skutkovou podstatou neúčinných právních úkonů úmyslně zkracujících.

Žalovaní především tvrdili, že ze skutečnosti, že správce daně zahájil s dlužníkem daňovou kontrolu ke dni 31.5.2011, nelze dovozovat, jak konkrétně skončí daňová kontrola a s jakým konkrétním výsledkem a nelze tak vůbec hovořit o existenci úmyslu zkrátit věřitele – Českou republiku, která v rozhodném období žádnou pohledávku za dlužníkem neměla a tudíž nebyla věřitelem a nemohl zde existovat úmysl zkrátit tohoto (neexistujícího) věřitele. Žalobcem tvrzená pohledávka z dodatečných platebních výměrů za daň z přidané hodnoty vznikla až datem nabytí právní moci těchto rozhodnutí, které byly potvrzeny rozhodnutím Finančního ředitelství ke dni 16.4.2014 a do této doby rozhodnutí správce daně nebyla právně závazná a nevyvolávala právní následky a tyto pohledávky neexistovaly. Žalovaní jsou přesvědčeni, že rozhodnutí správního orgánu jako správce daně, jsou vydávané jako konstitutivní, neboť je s nimi spojen vznik nových subjektivních povinností, které by bez nich neexistovaly a žalovaní ani dlužník nemohli 3 roky dopředu vědět, kolik bude finálně stanovena dodatečná daňová povinnost, event. zda tato daňová povinnost vůbec vznikne. Zároveň též žalovaní tvrdili, že správce daně postupoval při daňové kontrole nesprávným způsobem a samotná stanovená daň tak neodpovídá objektivní realitě, když soud v tomto řízení není vázán posouzením skutkových okolností uvedených správcem daně jako důvody pro jeho postup. Žalovaní rozporovali v řízení především úmysl dlužníka krátit daně a uváděli mnoho skutečností, které měly o svědčit nesprávném závěru Finančního úřadu, ze kterého Finanční úřad vycházel při vydání dodatečných platebních výměrů a odkazovali na standardnost jednání dlužníka v obchodních vztazích, na dostatečné prověřování spolupracujících subjektů, se kterým dlužník obchodoval a nemožnost předvídání, že by dané obchodní transakce mohly mít za následek neprokázání nároku na odpočet DPH na vstupu.

Z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2.6.2014, č.j. 27 INS 14474/2014 - A-6, zjistil soud, že úpadek dlužníka byl zjištěn ke dni 2.6.2014 a žaloba byla podána soudu dne 1.6.2015 a je tedy žalobou včasnou, uplatněnou ve lhůtě dle ust. § 239 odst. 3 IZ.

Z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26.5.2014, č.j. 27 INS 14474 – A-3, soud zjistil, že insolvenční řízení s dlužníkem bylo zahájeno dne 26.5.2014.

Ze zpráv o daňové kontrole Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, č.j. 313782/13-2001-05406-305806 a č.j. 164244/14-2201-05406-305806, zjistil soud, že daňová kontrola s dlužníkem byla zahájena dne 31.5.2011 a taktéž soud zjistil, jakým způsobem postupoval správní orgán při stanovení výše dodatečně doměřené daně z přidané hodnoty. Z výzvy k prokázání skutečností ze dne 23.4. 2012 zjistil soud, že tohoto dne byl vyzván dlužník k prokázání skutečností pojících se s oprávněností nároku dlužníka na odpočet DPH na vstupu, když správce daně v této výzvě uvedl veškeré faktury, z nichž dlužník uplatňoval slevu na dani na vstupu za odpočet DPH a z uvedených fakturací a hodnot odečtených DPH je zřejmé, že daňová kontrola týkající se předmětných skutečností za rok 2008 se týká oprávněnosti odpočtu DPH v celkové výši 4.655.564,- Kč, neboť v této Výzvě stačilo sečíst jednotlivé položky všech konkrétních faktur, které správce daně uvedl (i s výší odpočtené DPH) a bylo zjistitelné, jak vysoká částka, kterou dlužník uplatnil jako odpočet na dani na vstupu, je správcem daně prověřována. K výzvě k prokázání skutečností Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 27.8. 2012 pak soud zjistil stejné skutečnosti týkající se roku 2011 s tím, že celková částka, která byla Finančním úřadem prověřována na základě konkrétních uvedených faktur, se týká odpočtu na daně ve výši 32.140.300,- Kč. Zároveň v obou výzvách byly též uvedeny skutečnosti pojící se s jednotlivými dodavateli ohledně nekontaktnosti obchodních partnerů dlužníka, trestním a vazebním stíhání jednatelů daných společností atp. Z odpovědi na výzvu k prokázání skutečností ze dne 21.9. 2012 zjistil soud, že dlužník na výzvy Finančního úřadu reagoval a vymezoval se vůči postupu správce daně a závěrům, které v rámci daňové kontroly přijímá. Z protokolu o výslechu svědka ze dne 13.6. 2012 zjistil soud, že žalovaný č. 1 a zaměstnanec společnost Jan Paťcha byli vyslýcháni na policii v rámci trestního řízení osob, které byly personálně propojeny s obchodními partnery dlužníka v rámci nákupu zboží, u kterých dlužník uplatňoval slevy na vstupu na dani za odpočet DPH. Z protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 26.2. 2013 zjistil soud, že dlužník byl seznámen s pro něj nepříznivými výsledky daňového šetření Finančním úřadem v Českých Budějovicích a bylo zřejmé, že závěry těchto zjištění se následně odrazí ve vydání dodatečných platebních výměrů. Z platového výměru Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 5.3.2014, č.j. 503431/14/2201-24807-305493 a z dvanácti jednotlivých dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro Jihočeský kraj za období ledna 2011 až prosince 2011 včetně, z výkazu nedoplatků ze dne 17.7.2014 vydaným Finančním úřadem pro Jihočeský kraj a z přihlášky pohledávek vedlejšího účastníka do tohoto insolvenčního řízení evidovaných jako P2, soud zjistil existenci v žalobě tvrzených daňových povinností dlužníka za období od prosince roku 2010 až prosince roku 2011 včetně ve výši tvrzené v žalobě, když mezi účastníky o existenci těchto rozhodnutí a obsahu těchto rozhodnutí není sporu. Zároveň je z provedených důkazů zřejmé a mezi účastníky není sporné, že všechny dodatečné platební výměry a platební výměr byly vydány dne 5.3.2014, tedy po provedení touto žalobou napadených úkonů dlužníka. Z rozhodnutí o odvolání Odvolacího Finančního ředitelství, č.j. 10232/14/5000-14302-704601, zjistil soud, že bylo zamítnuto odvolání do příslušných rozhodnutí a všechny dodatečné platební výměry a platební výměr nabyly právní moci dne 16.4.2014, když nabytí právní moci předmětných rozhodnutí mezi účastníky není sporné. Z protokolu o přezkumném jednání zjistil soud, že pohledávky vedlejšího účastníka P2 byly zjištěny, neboť nebyly popřeny ani dlužníkem ani insolvenčním správcem.

Ze smlouvy o převodu části obchodního podílu dlužníka ze dne 30.4.2012 zjistil soud, že žalovaný č. 2 nabyl obchodní podíl ve výši 49 % v dlužníkovi za částku 1.000,- Kč. Z výpisu z obchodního rejstříku dlužníka zjistil soud, že žalovaný č. 1 byl v době napadnutých úkonů dlužníka jediným jednatelem dlužníka a žalovaní č. 1 a č. 2 byli v době provedení napadnutých úkonů jedinými společníky dlužníka ve výši obchodního podílu 51 % u žalovaného č. 1 a ve výši obchodní podílu 49 % u žalovaného č. 2.

Ze zápisu z valné hromady dlužníka konané dne 29.6.2012 ve spojení s rozvahou a výkazem zisků a ztrát dlužníka včetně příloh zjistil soud, že byla schválena účetní závěrka dlužníka za rok 2011 a účetní zisk který činil částku ve výši 7.186.522,- Kč byl převeden na účet nerozděleného zisku. Ze zápisu z mimořádné valné hromady dlužníka ze dne 13.11.2012 zjistil soud, že zisk společnosti v celkové výši 14.000.000,- Kč byl rozhodnutím valné hromady rozdělen k výplatě žalovanému č. 1 částkou 7.140.000,- Kč a žalovanému č. 2 částkou 6.860.000,- Kč s tím, že tyto podíly budou vyplaceny do 30.11.2012. Zároveň též byl udělen mimořádnou valnou hromadou souhlas k převodu nemovitostí ve výroku II. a III. tohoto rozsudku blíže označených za cenu, která bude stanovena na základě znaleckého posudku. Mezi účastníky je pak nesporné, že kupní cena za prodej těchto nemovitostí odpovídala znaleckému posudku a ve své výši je cenou odpovídající cenové relaci v místě a čase obvyklé a jde o cenu přiměřenou. Z kupní smlouvy ze dne 4.12.2012 zjistil soud, že dlužník prodal žalovanému č. 1 nemovitosti blíže označené ve výroku II. tohoto rozsudku za kupní cenu ve výši 4.100.000,- Kč, když v bodě III. kupní smlouvy se účastníci dohodli, že kupní cena ke dni podpisu této smlouvy je uhrazena oběma stranami zápočtem pohledávky na nárok výplaty podílu ze zisku na základě rozhodnutí valné hromady ze dne 13.11.2012. Z kupní smlouvy ze dne 4.12.2012 zjistil soud, že dlužník jako prodávající prodal příslušné podíly na nemovitostech označených ve výroku III. tohoto rozsudku žalovanému č. 1 a žalovanému č. 2 za celkovou kupní cenu ve výši 6.300.000,- Kč, když v článku III. se účastníci dohodli, že kupní cena ke dni podpisu této smlouvy je společně a nerozdílně uhrazena oběma žalovanými zápočtem na nárok výplaty z podílu na zisku na základě rozhodnutí valné hromady ze dne 13.11.2012. Z dohody o započtení pohledávek ze dne 4.12.2012 zjistil soud, že dlužník a žalovaný č. 1 se dohodli na započtení pohledávek, které měl dlužník za žalovaným č. 1 z titulu neuhrazené kupní ceny za převáděné nemovitosti (viz výše) oproti pohledávce žalovaného č. 1 vůči dlužníkovi z titulu nároku na výplatu podílu na zisku určenému k rozdělení za mimořádné valné hromady ze dne 13.11.2012. Z dohody o započtení pohledávek ze dne 4.12.2012 zjistil soud, že se dlužník a žalovaný č. 2 dohodli na vzájemném zápočtu pohledávky dlužníka z titulu nároku na zaplacení kupní ceny za prodej výše uvedené nemovitosti oproti pohledávce žalovaného č. 2 z titulu nároku na výplatu podílu na zisku. Z výpisu z katastru nemovitostí zjistil soud, že nemovitosti blíže označené ve výroku II. tohoto rozhodnutí jsou ve vlastnictví žalovaného č. 1 a nemovitosti uvedené ve výroku III. tohoto rozhodnutí jsou v katastru nemovitostí evidované jako v podílovém spoluvlastnictví žalovaného č. 1 a žalovaného č. 2.

Z rozvahy a výkazu zisků a ztrát a příloh k účetní závěrce za účetní období roku 2012 zjistil soud jaký zisk dlužník evidoval za rok 2012. Ze zápisu z řádné valné hromady dlužníka ze dne 31.3.2013 zjistil soud, že se společníci dlužníka, tedy žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2, dohodli na navrácení podílu na zisku, které jim náležely na základě rozhodnutí mimořádné valné hromady ze dne 13.11.2012 a zároveň schválili řádnou účetní závěrku za kalendářní rok 2012 a navrhli rozdělení zisku dlužníka v celkové výši 16.676.000,- Kč mezi společníky, když částka ve výši 11.900.000,- Kč měla být po zdanění započtena proti závazkům společníků vůči dlužníku z důvodu navrácení podílu na zisku z mimořádné valné hromady ze dne 13.11.2012 a zůstatková částka zisku dlužníka měla být po zdanění vyplacena žalovanému č. 1 a žalovanému č. 2, když bylo rozhodnuto o výši jednotlivých podílů žalovaných a o datu výplaty těchto podílů. Z dohod o započtení pohledávek ze dne 31.3.2013

zjistil soud, že žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2 si s dlužníkem započetli vzájemné pohledávky z titulu nároku na vrácení vyplaceného podílu na zisku určené k výplatě dle mimořádné valné hromady ze dne 13.11.2012 oproti pohledávce na nárok výplaty podílu na zisku určeného k rozdělení dle řádné valné hromady ze dne 31.3.2013. Uhrazení podílu na zisku žalovanému č. 1 a žalovanému č. 2 tak, jak je blíže označeno ve výroku XI. a XII. tohoto rozsudku, má soud za prokázané z výpisu z účtu dlužníka.

Ze soupisu majetkové podstaty zjistil soud, že dlužník eviduje pouze pohledávku 86.907,06 Kč na běžném bankovním účtu a eviduje jen zanedbatelnou pohledávku v odhadní ceně 148,65 Kč za společností Lime Trading s.r.o., která je v současné době v insolvenčním řízení. Stejné skutečnosti o nedostatečnosti majetku o majetku dlužníka pak vyplývají z insolvenčního návrhu samotného dlužníka. Je tak zřejmé, že dlužník ve vztahu k projednávaným pohledávkám České republiky disponuje pouze zanedbatelným majetkem.

Ze zápisu valné hromady dlužníka ze dne 30.6. 2008, ze dne 30.6. 2009, ze dne 30.6. 2010, ze dne 30.6. 2011 a ze dne 29.6. 2012 zjistil soud, že společnost dlužníka vykazovala účetní zisk za účetní období roku 2007 až 2011, který se pohyboval v řádu milionů korun a za období od roku 2007 do roku 2012 bylo vždy na valné hromadě rozhodnuto, že zisk společnosti bude po zdanění převeden na účet nerozděleného zisku.

Ze Smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 30.5. 2013 uzavřené mezi převodcem Erichem Kapounech a žalovanými jako nabyvateli ve spojení s výpisem z obchodního rejstříku společnosti HELVEX spol. s r.o. zjistil soud, že dne 30.5. 2013 žalovaní nabyli obchodní podíl ve společnosti HELVEX spol. s r.o. a stali se jedinými společníky v této společnosti se stejnými podíly, jako měli žalovaní ve společnosti dlužníka. Z Kupní smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a Zlatuší Vackovou dne 7.12. 2012, z Kupní smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a Romanem Pouskou (žalovaný č. 1) ze dne 8.6. 2013, z Kupních smluv mezi dlužníkem a společností HELVEX spol. s r.o. ze dne 31.7. 2013, ze dne 1.7. 2013 a z Kupní smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a Romanem Pouskou dne 18.6. 2013 zjistil soud, že dlužník od prosince roku 2012 rozprodával svá motorová vozidla, ať již žalovanému č. 1 jako svému jednateli či třetím osobám či společnosti HELVEX spol. s r.o. (poté, co se žalovaní stali jedinými společníky dané společnosti HELVEX spol. s r.o.), když všechny prodeje motorových vozidel byly uzavřeny s kupní cenou stanovenou na základě znaleckých posudků.

Soud zamítl návrh na provedení důkazů originálem faktur z trestního spisu s odkazem na to, že v rámci tohoto řízení soud nepřezkoumává správnost postupu správce daně při doměření daňové povinnosti dodatečnými platebními výměry, neboť ze závěrů správce daně na základě vykonatelného rozhodnutí a vydání dodatečných platebních výměrů soud ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o.s.ř. vychází a je jimi vázán. Vzhledem k tomu, že soud v řízení nevycházel z otázky zjištění úpadku dlužníka v době učinění napadených úkonů, zamítl soud jako nadbytečné návrhy na dokazování výpisem ze zisků a ztrát, účetními knihami dlužníka za období roku 2012 a 2013 a znaleckým posudkem na majetek úpadce za rok 2012 a 2013. Návrh na doplnění dokazování výslechy svědků Radka Pospíšila, Tomáše Ondra, Petra Krejčího a Zdeňka Šímy, které měly svědčit o tom, že obdobné obchodování bylo pro správce daně bezproblematické na rozdíl od dlužníka, zamítl soud též pro nadbytečnost, neboť soud v tomto řízení nepřezkoumává správnost postupu správce daně při stanovení daňových povinností. Soud zamítl též návrh na provedení účastnických výslechů obou žalovaných, neboť ty měly prokazovat pouze absenci úmyslu dlužníka zkrátit daně, přičemž jak již soud uvedl výše, je vázán pravomocnými rozhodnutími Finančního úřadu a v tomto řízení není zkoumán úmysl dlužníka krátit daně, ale úmysl dlužníka zkrátit vymahatelnost pohledávek svých věřitelů. Výslech svědka Paťchy o jeho motivaci k prodeji

obchodního podílu za 1.000,- Kč není důležitý, neboť skutkový stav se soudu podařilo zjistit v dostačujícím rozsahu.

Po provedeném dokazování zjistil soud následující skutkový stav:

Dlužník za účetní období od roku 2007 do 2011 vytvářel účetní zisk, který vždy na příslušné valné hromadě po zdanění převedl na účet nerozděleného zisku a tento zisk byl ve společnosti zadržován. Dne 31.5. 2011 byla zahájena daňová kontrola, když v době zahájení daňové kontroly nebylo zřejmé, v jakém rozsahu je tato daňová kontrola zahájena, které skutečnosti budou ze strany správce daně zkoumány a jak vysoké částky, které dlužník uplatňoval jako odpočet na vstupu na dani, budou správcem daně zkoumány. Část zkoumané výše odpočtu na daně, týkající se odpočtu za rok 2008, již byla známa z Výzvy správce daně k prokázání tvrzených skutečností ze dne 23.4. 2012, když tato částka dosahovala vzhledem k hospodářskému stavu dlužníka (pro dlužníka) nelikvidační částky (4.655.564,- Kč). Dne 23.8. 2012 byl dlužník Výzvou správce daně vyzván k prokázání tvrzených skutečností v daňovém řízení, týkajících se odpočtů za rok 2011 a s ohledem na podrobnosti této Výzvy bylo zřejmé, že v případě neúspěchu dlužníka v daňovém řízení týkajícím se projednávané materie, bude nepříznivý výsledek představovat doměření daňových povinností přesahují částku 32.000.000,- Kč na jistině, což byla již pro dlužníka likvidační částka, vzhledem k posuzovanému objemu zadržovaných finančních prostředků na účtu nerozděleného zisku dlužníka a jeho dalšímu majetku. Dlužník na Výzvy správce daně příslušně reagoval a snažil se v rámci své obrany v daňovém řízení přesvědčit správce daně o jeho nesprávném přesvědčení a nesprávných krocích, které směřovaly k neuznání nároku dlužníka na odpočet daně na vstupu, avšak je zřejmé, že poté, co bylo z Výzev správce daně najisto postavené, že případný neúspěch dlužníka v daňovém řízení bude znamenat pro dlužníka povinnost zaplacení částky, která by byla pro dlužníka likvidační, tj. částky přesahující 36.000.000,- Kč, začal dlužník systematicky podnikat kroky, které by „ochránily“ majetek dlužníka pro jeho společníky. V době počátku zjištění dlužníka, že mu hrozí vysoké doměření daně, přesahující jeho majetek, dlužník disponoval nerozděleným ziskem z minulých let ve výši 14.000.000,- Kč, jak plyne ze zápisu z mimořádné valné hromady ze dne 13.11. 2012, disponoval též nemovitostmi v odhadní ceně 4.100.000,- Kč (nemovitosti převáděné Kupní smlouvou ze dne 4.12. 2012 na Romana Pousku) a nemovitostmi v odhadní ceně 6.300.000,- Kč (nemovitosti převáděné Kupní smlouvou ze dne 4.12. 2012 z dlužníka na oba žalované), tedy nemovitým majetkem dosahujícím odhadní hodnoty 10.400.000,- Kč. Dlužník disponoval i dalším movitým majetkem jako např. motorovými vozidly, jak vyplynulo z jednotlivých shora popsaných kupních smluv. Dlužník tak disponoval nerozděleným ziskem ve výši 14.000.000,- Kč a nemovitostmi v odhadní ceně 10.400.000,- Kč, tedy majetkem dosahujícím téměř 25.000.000,- Kč. Od srpna roku 2012 bylo známo, že dlužníku hrozí doměření daňových povinností přesahujících částku 36.000.000,- Kč jak mohl dlužník snadno zjistit z Výzev a příslušného součtu na vstupu odečtené DPH z faktur, které správce daně uvedl, že prověřuje, a bylo tak zřejmé, že dlužníku může vzniknout na daních dluh výrazným způsobem přesahující jeho majetek. Po tomto zjištění dlužník začal podnikat kroky, které by pro případ nepříznivého výsledku daňové kontroly pro dlužníka zabezpečily, že aktiva dlužníka by nesloužila k umoření jeho dluhů, ale sloužila by výlučně jako obohacení dvou společníků dlužníka – žalovaného č. 1 a č. 2. „Zařizování se“ – tj. úmysl zkrátit věřitele dlužníka pro případ nepříznivého výsledku daňové kontroly je tak patrný jak z rozdělování zisku na valné hromadě (dlužníku neměly zbýt finanční prostředky a měly být vyplaceny společníkům), tak z prodeje nemovitostí (nemovitosti měl dlužník prodat aniž by za ně obdržel peníze a kupní smlouvy byly koncipovány s placením započtením, tj. bylo zřejmé, že započtením „pouze“ dlužníku ubyde dluh, a z čehož nelze reálně jiné věřitele uspokojit – dlužník nebude vlastnit nemovitosti ani peníze), tak z prováděných zápočtů tak, aby dlužník neobdržel žádné finanční prostředky, ze kterých by mohly být uspokojeni věřitelé, když jednání dlužníka je v přímém

rozporu s jeho dlouhodobým chováním, kdy v letech 2007 až 2012 zisk společnosti vždy převedl na účet nerozděleného zisku a k dramatickému obratu došlo až po zjištění rozsahu zkoumaných daňových povinností v srpnu 2012. Zároveň též společníci dlužníka – žalovaní č. 1 a č. 2 – po těchto zjištěních koupili obchodní podíl ve společnosti HELVEX spol. s r.o. a začali do této společnosti převádět movité věci dlužníka, neboť motorová vozidla sloužila k provozování podnikatelské činnosti dlužníka. Napadeným jednání došlo ke zkrácení věřitele – České republiky, neboť dlužník v současnosti nedisponuje žádným majetkem (viz soupis majetkové podstaty) k uspokojení pohledávky věřitele (viz zjištěné pohledávky přihlášené přihláškou P2 do tohoto insolvenčního řízení)

Dle ust. 235 odst. 1 IZ neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovo opomenutí. Dle ust. § 239 odst. 4 IZ dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutím, kterým bylo odpůrčí žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžité plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůrčí žalobu vedle určení neúčinnosti dlužníkova právního úkonu i toto peněžité plnění nebo peněžitou náhradu plnění.

Dle ust. § 242 IZ lze odporovat rovněž právnímu úkonu, kterým dlužník úmyslně zkrátil uspokojení věřitele, byl-li tento úmysl druhé straně znám nebo jí se zřetelem ke všem okolnostem musel být znám. (odst. 1) a má se za to, že u úmyslně zkracujícího právního úkonu učiněného ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, byl dlužníkův úmysl této osobě znám (odst. 2) a úmyslně zkracujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 5 letech před zahájením insolvenčního řízení. (odst. 3)

Dle ust. § 116 obč. zák. osobou blízkou je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel, partner; jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, jestliže by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní.

Dle ustanovení § 3 d.ř. daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající.

Soud předesílá, že v této věci na základě ust. § 116 obč. zák. nahlíží na dlužníka a žalované jako na osoby blízké, neboť žalovaní jako jsou jediní společníci dlužníka, když blízkost osob nebyla ze strany žalované ani rozporována.

Pro úspěšnost žaloby domáhající se určení neúčinnosti právních úkonů dlužníka úmyslně zkracujících je nutné, aby žalobce 1) tvrdil a prokázal úmysl dlužníka zkrátit věřitele a 2) aby žalobce prokázal skutečné zkrácení věřitele, přičemž vzhledem ke zjištěnému vztahu osob blízkých se znalost úmyslu dlužníka zkrátit své věřitele u žalovaných jako osob blízkých dlužníku předpokládá a v této věci se žalovaní ani vůči znalosti úmyslu dlužníka nevymezovali a neúspěšně rozporovali (viz dále) pouze úmysl dlužníka zkrátit věřitele.

Soud má za prokázané, že žalobce unesl své břemeno tvrzení o úmyslu dlužníka zkrátit své věřitele, když při svých úvahách soud vycházel z toho, že v tomto řízení nezkoumá úmysl dlužníka zkrátit Českou republiku na daních, vůči kterému se žalovaní široce vymezovali výše uvedenou argumentací, že dlužník nemohl předpokládat, že mu nebude tzv. uznána oprávněnost odpočtu na daních a též se vymezoval proti správnosti závěrů správce daně, které vyústily ve vydání dodatečných platebních výměrů. Tyto skutečnosti byly předmětem

daňového řízení, které skončilo pravomocnými rozhodnutími a soud z nich vycházel (co do zjištění povinnosti doplatit daň).

Soud v tomto řízení zkoumá úmysl dlužníka zkrátit věřitele svým následným počínáním (rozdělování zisku, započítávání, prodej majetku bez reálného protiplnění atp.) po zjištění, že mu hrozí doměření daňových povinností velkého rozsahu, tedy jinými slovy řečeno, soud zkoumá, zda dlužník počítal s alternativou, že mu vznikne daňová povinnost a pro tento případ podnikal kroky v úmyslu zkrátit své věřitele, pokud se tento předpoklad skutečně naplní. Z veškerého jednání dlužníka je pak zřejmé, že dlužník sice pravděpodobně nechtěl zkrátit Českou republiku jako svého věřitele na jeho pohledávkách v úmyslu přímém (neboť skutečně nelze vyloučit variantu, že by daňová kontrola skončila pro dlužníka příznivým výsledkem), avšak velmi dobře znal rozsah povinností, které mu v případě úspěšnosti daňové kontroly hrozí a pro případ, že se tak stane a skutečně mu bude vyměřena daň, byl srozuměn s tím, že prodej nemovitého majetku se zápočtem kupní ceny (tedy bez reálného protiplnění) a rozdělení dosaženého zisku bude znamenat, že se v budoucnu věřitel Česká republika s konkrétní pohledávkou nebude mít z čeho uspokojit. Není tak správná argumentace žalovaných co do samého základu o nemožnosti existence úmyslu dlužníka za situace, že neexistuje věřitel, neboť pohledávka dlužníku vznikla až na základě konstitutivních rozhodnutí Finančního úřadu až po uskutečnění napadených úkonů. Dle přesvědčení soudu mezi dlužníkem a Českou republikou existoval vztah veřejnoprávního charakteru, na který lze pohlížet jako na existující závazkový vztah, i když pohledávka z něj v době učinění napadených úkonů ještě neexistovala. Byl však známý veřejnoprávní vztah mezi dlužníkem a Českou republikou (plynoucí z ust. § 3 d.ř.), bylo známo, že v budoucnu může vzniknout pohledávka a byla i známa případná výše, ve které v budoucnu může pohledávka vzniknout. Dlužník a Česká republika byli ve veřejnoprávním vztahu, jehož základním obsahem je povinnost platit daně. Daňový systém České republiky dává dlužníku možnost při podání daňového přiznání uplatnit tzv. odpočet na dani za DPH na vstupu, když o tento odpočet se sníží příslušná daňová povinnost dlužníka, kterou dlužník následně zaplatí. Pokud se však zpětně zjistí, že tento odpočet, který provedl dlužník v rámci svého daňového přiznání, nebyl oprávněný, má správce daně právo dodatečným platebním výměrem daňovou povinnost dlužníku za nesprávně odečtenou slevu na dani na vstupu doměřit. Tyto skutečnosti pak plynou z daňového řádu, který je dlužníku znám. Je tak zřejmé, že vztah mezi Českou republikou a dlužníkem existuje již od okamžiku, kdy dlužník uskutečňuje činnost, které se týká odvádění daní. O to více je zřejmé, že vztah mezi Českou republikou jako věřitelem a dlužníkem existuje již v okamžiku kdy dlužník daně platí na základě svého daňového přiznání, což je okamžik, který předchází časově všemu v tomto řízení posuzovanému. Odporovat lze dle judikaturních závěrů, týkajících se soukromoprávních vztahů (a dle názoru soudu je možné tyto uplatnit i v rámci veřejnoprávního vztahu mezi dlužníkem a Českou republikou), i těm úkonům, které byly učiněny při existenci pohledávek nesplatných nebo pohledávek, které mají na základě vzniklého závazkového právního vztahu vzniknout až v budoucnu. V těchto případech postačuje, aby tyto pohledávky byly vymahatelné alespoň v době rozhodnutí soudu o odpůrčí žalobě (viz. rozsudek Nejvyššího soudu spis. zn. 29 Cdo 2543/2011). Dlužník a Česká republika tak v době napadených úkonů byli ve veřejnoprávním vztahu, na který lze pohlížet jako na existující závazkový vztah, pohledávka České republiky vůči dlužníku v době učinění napadených úkonů sice ještě neexistovala a měla vzniknout až v budoucnu, avšak úpravu ustanovení § 242 na tento stav lze uplatnit. Jako rozhodující datum pro vznik úmyslu dlužníka je dle soudu datum doručení druhé Výzvy ke splnění tvrzení ze srpna roku 2012 (tehdy dlužník jednoduchým propočtem zjistil, že rozsah daňového přezkumu se týká pohledávek přesahující 36.000.000,- Kč), když veškeré v žalobě napadené úkony byly učiněny až po tomto období. V srpnu bylo již dlužníku známo, že případný neúspěch v daňovém řízení pro něho bude mít fatální následky, a to vzhledem k povinnosti

zaplatit částku přesahující na jistině 36.000.000,- Kč, tedy pohledávku, kterou nemohl dlužník ze svého majetku uhradit.

K závěru o úmyslu dlužníka zkrátit uspokojení věřitele – České republiky pak zbývá v neposlední řadě doplnit shrnutí, že soud neshledal jediný jiný rozumný důvod (než úmysl zkrátit věřitele), kterým by se celkově vzato dala shrnout situace: dlužník disponoval nahromaděným ziskem 14.000.000,- Kč resp. 16.676.000,- Kč (viz obě napadené usnesení valné hromady), nemovitostmi za 10.400.000,- Kč a po zjištění, že mu hrozí doměření daňových povinností „stačil“ před vydání dodatečných platebních výměrů, či nabytím právní moci těchto platebních výměrů dovést stav svého majetku až tam, že nemá ani peněžní prostředky, ani nemovitosti, jeho obchodní činnost je utlumena a disponuje na běžném účtu částkou nedosahující ani 90 tis. Kč….

Taktéž zkrácení věřitele bylo v řízení prokázáno, neboť v době rozhodování soudu o odpůrčí žalobě již existuje pohledávka České republiky včetně příslušenství přesahující částku 46.000.000,- Kč a dlužníkův majetek představující jeho finanční prostředky na jeho běžném účtu, je vůči této pohledávce nepatrný a nelze tak dosáhnout uspokojení z jiného majetku dlužníka. Znalost žalovaných o úmyslu dlužníka zkrátit své věřitele, je pak na základě zjištěného vztahu blízkosti osob předpokládaná na základě vyvratitelné právní domněnky, když žalovaní se vůči této vyvratitelné právní domněnce v řízení nevymezovali.

Rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku (viz výrok I. a VI. rozsudku) sice není právním úkonem dlužníka, ale ve světle judikatorních závěrů (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 ICdo 109/2013 a další) na něj pro účely odpůrčích žalob lze pohlížet jako na právní úkon a je zřejmé, že dlužník úmyslně (viz výše) zkrátil možné uspokojení věřitele, neboť se těmito rozhodnutími na valné hromadě zbavil peněz, které by mohly sloužit k uspokojení jeho dluhů a žalovaným tak vznikl právní titul na výplatu těchto peněz.

Zkrácení věřitele je patrné též u úkonů kterými dlužník prodával své nemovitosti (viz výrok II. a III. rozsudku), neboť kupní smlouvy byly záměrně koncipovány tak, aby se dlužník zbavil vlastnického práva a nedostal za prodej nemovitostí nic, z čeho by se mohl uspokojit věřitel – neboť kupní cena byla sice sjednána adekvátní (tržní) avšak placení této kupní ceny bylo přímo v kupních smlouvách sjednáno zápočtem, když dlužník tak úmyslně v kupních smlouvách sjednal způsob placení, který ve výsledku znamená, že se jeho věřitelé ze „zisku“ z prodeje nemohou nijak uspokojit. K realizaci úmyslu prodeje nemovitostí bez reálného plnění pak došlo zápočtem (viz úkony ve výrocích IV. a V. rozsudku) a nárok žalovaných na výplatu zisku dle usnesení mimořádné valné hromady ze dne 13.11.2012 tak zanikl splněním – úhradou kupní ceny.

Důvod pro zamítnutí právních úkonů započtení ze dne 31.3. 2013 mezi dlužníkem a žalovaným č. 1, resp. žalovaným č. 2 (viz výrok rozsudku VII. a VIII.) je ten, že započtení nemohlo být platné ve smyslu ust. § 37 odst. 2 obč. zák. , neboť pohledávka k započtení ve výši 7.140.000,- Kč či 6.860.000,- Kč v době započtení neexistovala, neboť byla zkonzumována započtením dříve rozděleného zisku vůči kupní ceně za prodávané nemovitosti. Nelze tak platně započítávat pohledávku, která neexistovala.

Důvod pro zamítnutí žaloby týkající se vyplacení (nezapočtených) peněžních prostředků je ten, že samotná výplata peněžních prostředků není právním úkonem, neboť základem pro výplatu peněžních prostředků je usnesení valné hromady o rozdělení zisku a tento „úkon“ byl s úspěchem odporován a dlužník tak pozbyl právního základu pro výplatu peněžních prostředků žalovaným. Výplata peněžních prostředků je provázaná a vychází ze základního úkonu dlužníka, kterým rozhodl o rozdělení svého zisku mezi žalovaného č. 1 a žalovaného

č. 2 a nutně musí sdílet osud (neúčinného) usnesení valné hromady. Toto přesvědčení soudu se pak promítlo do rozhodnutí výroku XI. a XII., který právně vychází z ust. § 239 odst. 4 IZ. Soud totiž, aniž by určil neúčinnými úkony dlužníka, kterými vyplatil dlužník žalovaným č. 1 a č. 2 podíl na zisku (výrok IX. a X. tohoto rozsudku) mohl žalobě na určení povinnosti žalovaným č. 1 a č. 2 vydat vyplacené podíly na zisku zpět do majetkové podstaty vyhovět, neboť soud vyhověl žalobě týkající se nároku na určení neúčinnosti úkonu dlužníka, kterým na valné hromadě rozhodl o rozdělení zisku mezi žalované č. 1 a č. 2, když toto rozhodnutí valné hromady je právním důvodem pro vyplacení daných částek žalovanému č. 1, žalovanému č. 2 a finanční prostředky jsou ve smyslu ust. § 237 IZ prospěchem, který se žalovaným z napadeného úkonu dostal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud ve smyslu ust. § 163 IZ ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když jak žalobce, tak žalovaní měli ve věci částečný úspěch, a proto soud žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce či výkonu rozhodnutí.

V Českých Budějovicích dne 18.7. 2017

JUDr. Ondřej Ludvík
samosoudce